

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/19/2013
Identifikačné číslo spisu:	9009010104
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9009010104.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu J., bytom Q., zastúpeného JUDr. Jozefom Beňom PhD., advokátom so sídlom Nám. Sv. Egidia 95, Poprad, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-17/PK-2009 z 01. apríla 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/200/2009-73 zo 07. decembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/200/2009-73 zo 07. decembra 2012 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-17/PK-2009 z 01. apríla 2009, ktorým žalovaný potvrdil personálny rozkaz č. 628 z 18. decembra 2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaný správne konštatoval protiprávne konanie žalobcu, ktoré nie je zlučiteľné s postavením príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej aj „PZ SR“) a jeho postup bol realizovaný zákonne. Podľa krajského súdu žalovaný správne vyhodnotil zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy, ktoré malo spočívať v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ SR, keď v čase mimo výkonu po tom, ako požil alkoholické nápoje, osobne riadil svoje motorové vozidlo dňa 18. apríla 2008 v čase okolo 00:30 hod. na ceste číslo III./ 5401 v smere od obce Stará Lesná do obce Tatranská Lomnica, kde pri prejazde pravotočivou zákrutou v kilometri 7,1 vedenie vozidla nezvládol, zišiel z cesty vľavo, tam narazil do

svahu jarku a následne do stromového porastu následkom čoho spôsobil škody na svojom zdraví aj majetku, a takto si svedomito neplnil úlohy uložené mu zákonom i rozkazom nadriadeného, čím porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z..

K nesprávnemu označeniu žalovaného ako osoby, ktorá nemá procesnú spôsobilosť v danom prípade (Minister vnútra Slovenskej republiky), krajský súd uviedol, že problematika označovania žalovaného, keď namiesto správneho orgánu (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) žalobca označí organizačnú zložku, resp. osobu oprávnenú v mene orgánu konať, bola riešená už mnohými rozhodnutiami, či už prvostupňových alebo odvolacích súdov. Z ustálenej judikatúry a súdnej praxe možno vyvodiť záver, že nesprávne, resp. neúplné označenie účastníka konania, z ktorého je však zrejmé aj s prihliadnutím na obsah žaloby, ktorý správny orgán vydal napadnuté rozhodnutie, nie je takým nedostatkom podmienky konania, pre ktorý by bolo potrebné konanie zastaviť. Krajský súd preto v rámci vlastnej právomoci upravil označenie nepochybného žalovaného v súlade s procesnými predpismi.

Podľa názoru krajského súdu z vykonaného dokazovania, najmä zo zadovážených znaleckých posudkov o priebehu nehody a vzniku poranení žalobcu, vyjadrení znalcov ako i žalobcu, bolo v danom prípade protiprávne konanie žalobcu (tak, ako je podrobne opísané vyššie) dostatočným spôsobom preukázané. Poukázal pritom na zásadu, že ak medzi dôkazy hodnotené správnym orgánom patrí aj znalecký posudok, ktorého vypracovanie bolo potrebné na účely odborného posúdenia skutočností dôležitých pre rozhodnutie správneho orgánu, potom zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatní iba obmedzene.

Podľa názoru krajského súdu žalobca v rámci disciplinárneho konania nepredložil žiaden dôkaz a relevantné vysvetlenie, akým iným spôsobom mohlo dôjsť k dopravnej nehode, pričom bolo preukázané, čo žalobca nerozporoval, že pred jazdou požil alkoholické nápoje. Na podanie žalobcu predložené v priestupkovom konaní zo dňa 17. októbra 2008, t. j. pred začatím nezávislého disciplinárneho konania, nemožno prihliadať.

Ďalej krajský súd uviedol, že podľa publikovanej judikatúry, na ktorú poukázal i žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, konanie o prepustení zo služobného pomeru nemožno zamieňať s iným, napr. trestným alebo priestupkovým konaním a toto konanie nie je závislé od výsledkov trestného konania, ale napriek tejto skutočnosti, ak sú na účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. aj s prihliadnutím na výsledky ich vykonania v trestnom konaní, najmä ak ide o svedecký dôkaz, ktorý sa nevykonával v samotnom správnom konaní.

Z vyššie uvedeného žalovaný podľa názoru krajského súdu nepostupoval v rozpore so zákonom, keď pre účely disciplinárneho konania využil dôkazné prostriedky z priestupkového konania a tieto riadne vyhodnotil.

Krajský súd mal taktiež za preukázané, že žalobca svojím konaním v rozpore s povinnosťami vodiča upravenými príslušnými zákonmi ako i s prisahou a rozkazmi Ministra vnútra Slovenskej republiky (napr. č. 2/2002, 18/2008) na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov policajného zboru s ktorými bol riadne oboznámený, naplnil predpoklady na prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona 73/1998 Z. z..

Ak žalovaný na základe výsledkov vlastného šetrenia a správnu úvahou dospel k záveru, že konanie žalobcu bolo v rozpore so záujmami štátnej služby a jeho ponechanie v Policajnom zbore Slovenskej republiky by ohrozilo vážnosť dôveru v tento zbor, takýto záver je podľa názoru krajského súdu v súlade so zákonom.

Záverom krajský súd skonštatoval, že i konanie prebehlo v súlade so zákonom a že nezistil porušenie procesného práva žalobcu.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, alternatívne navrhol zmeny napadnutého rozsudku v zmysle žalobného návrhu.

Žalobca, poukazujúc na žalobné námietky, ďalej uviedol, že nenamietal, že vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu nie je hrubým porušením služobnej prisahy - argumentácia súdu v tomto ohľade je neúčelná (do pozornosti však dal skutočnosť, že na ujmu štátnej služby nebolo takmer 7 mesačné pôsobenie žalobcu v policajnom zbore odo dňa spáchania údajného skutku do dňa prepustenia zo

služobného pomeru). Žalobca rovnako nenamietal nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie personálneho rozkazu.

Ďalej uviedol, že nenamietal, že by jazdou pod vplyvom alkoholu neporušil pravidlá cestnej premávky (žalobca namietal samotné obvinenie, že vozidlo viedol), nie je preto zrejmé, z akého dôvodu sa súd v podstatnej časti odôvodnenia zaoberal touto otázkou. Žalobca netvrdil, že pred jazdou nepožil alkohol, avšak vždy tvrdil, že vo vozidle bol spolujazdcom sediacom na zadnom sedadle a nie vodičom. Tvrdenie súdu o tom, že žalobca požitie alkoholu pred jazdou nerozporoval, okrem toho, že je nadbytočné, je aj a zavádzajúce, nakoľko vyvoláva dojem, že žalobca sa k skutku priznal.

Podľa žalobcu sa súd prvého stupňa pritom úplne vyhol odpovedi na podstatnú spornú právnu otázku celej prejednávanej veci. Túto otázku formuloval nasledovne: „Je zákonný postup správneho orgánu v konaní o prepustenie zo služobného pomeru, ak tento prevezme dôkaz vykonaný v trestnom konaní, v ktorom nemá policajt postavenie obvineného?“ V danom prípade je táto otázka podstatná o to viac, že správny orgán nevykonal okrem prevzatia dôkazov z trestného konania žiadny iný dôkaz.

Žalobca v doterajšom priebehu konania tvrdil, že správny orgán mal možnosť vydať zákonné rozhodnutie tromi spôsobmi, pričom právny názor krajského súdu na zákonnosť tohto postupu sa žalobca z odôvodnenia rozsudku nedozvedel. Krajský súd síce jednou vetou (str. 9 ods. 5) uvádza, že v konaní o prepustenie zo služobného pomeru je možné použiť dôkazy vykonané v trestnom konaní, avšak úplne opomenul vyporiadať sa s tvrdením žalobcu, že tento postup je nezákonný vtedy, ak v tomto konaní nemal žalobca postavenie obvineného (t. j. nemal možnosť sa účinne brániť a navrhovať dôkazy). Z toho, že krajský súd žalobu zamietol je podľa žalobcu zrejmé, že tento postup správneho orgánu súd nepovažoval za nezákonný, ale na základe akej právnej úvahy k tomuto záveru dospel, nie je z odôvodnenia možné zistiť. Z uvedeného dôvodu sa žalobca nemôže v tejto časti rozhodnutia s právnym názorom súdu ani vyporiadať v odvolaní. Odvolací súd môže síce v tejto veci vysloviť vlastné stanovisko, avšak ak by bolo jeho rozhodnutie konečné, došlo by k porušeniu zásady dvojínštátnosti konania.

Krajský súd nepochybne môže mať odlišný právny názor než žalobca, je však povinný tento svoj právny názor aspoň v stručnosti uviesť a tvrdenie žalobcu presvedčivo vyvrátiť.

Súčasnou ústavnou judikatúrou sa ustálil právny názor, podľa ktorého súd nie je povinný vyporiadať sa s každým tvrdením účastníka konania, avšak je vždy povinný vyporiadať sa s takým tvrdením, ktoré je v konaní podstatné. Zanedbanie tejto povinnosti je porušením práva účastníka na konanie pred súdom. Žalobca sa obracia na odvolací súd, aby posúdil, či k tomuto porušeniu došlo aj v prejednávanej veci.

Námietka nezákonnosti nie je v tomto prípade samoúčelná, nakoľko v trestnom konaní má poškodený výrazne slabšie právne postavenie ako obvinený (osobitne v prípravnom konaní, kde jeho práva preberá v prevažnom rozsahu prokurátor). Do konania o prepustenie zo služobného pomeru preto nie je možné prevziať dôkaz, ktorý policajt nemohol v trestnom konaní účinne namietat.

Rovnakého pochybenia sa súd dopustil aj ohľadom namietaného nesprávneho úradného postupu, ktorý predchádzal prepusteniu - nerozhodnutie o žiadosti o uvoľnenie zo služobného pomeru. Súd sa tomuto tvrdeniu nevenoval vôbec, žalobca teda nemá možnosť sa s právnym názorom súdu vyporiadať v odvolaní, ostáva mu len namietat porušenie práva konať pred súdom.

Nepreskúmateľným je aj právny názor súdu, podľa ktorého, „ak medzi dôkazy patril aj znalecký posudok, zásada voľného hodnotenia dôkazov sa má použiť „obmedzene“ (str. 9 ods. 3). Žalobcovi nie je zrejmé, čo mal súd týmto na mysli, resp. na základe akého právneho predpisu sa má dospieť k tejto výnimke.

Ďalej žalobca mal za to, že hore uvedené odvolacie procesné dôvody postačujú na zrušenie rozhodnutia, avšak z opatrnosti dodáva aj odvolacie námietky vo veci samej. Prítom poukázal na obsah svojho písomného vyjadrenia v konaní pred súdom prvého stupňa, ktoré obsahuje aj prehľadný sumár vykonaných procesných úkonov proti žalobcovi.

Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť nesúhlasiac s dôvodmi v odvolaní uvedenými.

Poukázal na to, že žalobca v odvolaní uvádza ako odvolacie dôvody ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ a § 221 ods. 1 písm. f/ OSP, v odvolaní podotýka, že krajský súd sa vyhol odpovedi na podstatnú spornú právnu otázku celej prejednávanej veci, ktorú možno nasledovne formulovať: „Je zákonný postup

správneho orgánu v konaní o prepustenie zo služobného pomeru, ak tento prevezme dôkaz vykonaný v trestnom konaní, v ktorom nemá policajt postavenie obvineného?“

Žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že podľa ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, resp. nesprávne aplikovaný. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje, že napadnutým rozhodnutím bol porušený zákon.

Podľa žalovaného je potrebné konštatovať, že súd nevyhľadáva za účastníka konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom.

Žalovaný mal za to, že súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec vymedzený v žalobe. Ide o zásadu, ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, o súd túto zásadu aplikuje vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP).

Žalovaný bol názoru, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy.

Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) vysloveným napr. v rozhodnutí sp. zn. 4SŽ/67-68/2001, podľa ktorého predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie námietky vznesené v žalobe, ktoré už boli uplatnené v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu a s ktorými sa musel žalovaný ako odvolací orgán vysporiadať vo svojom druhostupňovom rozhodnutí napadnutým žalobou inak by potom preskúmacie súdne konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho konania ako nevyhnutého predpokladu na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného súdom podľa druhej hlavy piatej časti OSP.

Podľa žalovaného zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania alebo konania o priestupku, keďže porušenie služobnej prisahy, resp. služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu alebo priestupku. Príslušný nadriadený policajt nerieši otázku, či tento spáchal alebo nespáchal priestupok alebo trestný čin (pozri napr. právny názor najvyššieho súdu v rozhodnutiach sp. zn. SŽ-o-NS 53/03, sp. zn. 6SŽ/120/03, sp. zn. 6SŽ/13/01, sp. zn. 7SŽ/86/02, sp. zn. 7SŽ/34/02, sp. zn. 7SŽ/107/2001, sp. zn. 6SŽ/62/03, sp. zn. 7SŽ/158/2001, sp. zn. 7SŽ/50/02, sp. zn. 6SŽo/98/2008, sp. zn. 6SŽo/118/2008, sp. zn. 6SŽo/272/2008, sp. zn. 6SŽo/92/2008).

Na záver uviedol, že vzhľadom k tomu, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové fakty, žalovaný sa pridrižiava svojho stanoviska č. p.: SLV-146/PS-S-2009 zo dňa 02. decembra 2009 uvedeného vo vyjadrení sa k žalobe zo dňa 05. júna 2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP, v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP, rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a

povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Predpokladom vzniku služobného pomeru policajta je zloženie služobnej prisahy, v ktorej je subsumovaný sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku (§ 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Služobná disciplína policajtov spočíva v dôslednom plnení povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, služobnou prisahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný:

- a) plniť svedomité úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený,
- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

Podľa § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 237 ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z. z., účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojím konaním nesťažovali a nezdržovali priebeh konania. Účastníci konania majú právo nahliadať do spisov s výnimkou protokolov o hlasovaní a robiť si z nich výpisy.

Podľa § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Náležitosti rozhodnutia orgánu verejnej správy sú upravené v ustanovení § 241 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z..

Najvyšší súd z administratívneho spisu, súčasťou ktorého bol aj kompletný spisový materiál prvostupňového správneho orgánu ako i vyšetrovací spis č. CVS:ORP74/D1-PP-2008 Okresného

riadiťstva Policajného zboru v Poprade mal za preukázané, že podaním zo dňa 21. novembra 2008 bol nadriadenému žalobcu doručený spisový materiál v priestupkovej veci žalobcu na disciplinárne konanie. Z predmetného spisu vyplýva, že uznesením zo dňa 18. apríla 2008 bolo začaté trestné stíhanie za prečin ublíženia na zdraví z dôvodov, že dňa 18. apríla 2008 a 00:30 hod. viedol nestotožnený vodič osobné motorové vozidlo značky N. evidenčné číslo X. po ceste 111/5401 v smere Stará Lesná - Tatranská Lomnica, kde v kilometri 7,1 za doposiaľ nezistených okolností pri prejazde pravotočivej zákruty zišiel vozidlom mimo cestu a prednou časťou vozidla narazil do svahu jarku, kde ostalo vozidlo stát' a kde žalobcu našli náhodne okolo cestujúci zdravotníci so sanitným vozidlom na zadných sedadlách. Ten utrpel zlomeniny 2. a 8. rebra, otras mozgu, tržné rany na tvári, na pravom kolene, pomliaždenie rúk, ľavého kolená, oboch predkolení s predpokladanou dobou liečenia 6 týždňov. Všetrujúci orgán dal vypracovať znalecké posudky, a to J., znalcom v odbore zdravotníctvo a farmácia - odvetvie traumatológia a Z., znalcom v odbore doprava cestná. Zo záverov znalcov skúmajúcich príčinu vzniku poranení žalobcu ako i technických príčin a následkov dopravnej nehody vyplýva, že žalobca v čase nehody viedol predmetné motorové vozidlo. Z ďalších lekárskeho nálezu vyplýva, že v čase, kedy žalobca viedol motorové vozidlo bol pod vplyvom alkoholu. Dňa 21. novembra 2008 obdržal žalobca oznámenie o začatí konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru. Z vyjadrenia k predmetnému oznámeniu vyplýva, že žalobca potvrdil okolnosť, že v čase pred nehodou požíval alkoholické nápoje, avšak vylúčil, že by v takomto stave viedol motorové vozidlo. Z dôvodu, že si na nehodu nespomínal, nevedel označiť, kto motorové vozidlo viedol. Dňa 21. novembra 2008 bola spísaná zápisnica o výsluchu vo veci prepustenia zo služobného pomeru, v ktorej žalobca potvrdil, že v danom čase pred nehodou požíval alkoholické nápoje a vylúčil, že by bol schopný po požití takeého množstva alkoholu riadiť motorové vozidlo. Dňa 22. novembra 2008 bol spracovaný návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru ku ktorému zaujal stanovisko aj príslušný odborový zväz, ktorý nemal námietky k predloženému návrhu. V spise sa nachádzajú hodnotenia služobnej činnosti žalobcu, záznam o odmenách a trestoch, záznamy z oboznámenia sa z rozkazmi ministra vnútra Slovenskej republiky týkajúcich sa úloh na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov policajného zboru. Na základe dôkazných prostriedkov zadovážených najmä z priestupkového konania, ktoré tvoria súčasť spisového materiálu, bol dňa 18. decembra 2008 vydaný personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 628, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Predmetné rozhodnutie vychádzalo zo skutočnosti, že žalobca zvlášť hrubo porušil služobnú prisahu tým, že nebol disciplinovaným príslušníkom policajného zboru, keďže po tom, ako požil alkoholické nápoje viedol osobné motorové vozidlo a spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej sám sebe pôsobil úraz, čím porušil ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z. z. ako aj § 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože sa mimo štátnej služby nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodržiaval služobnú disciplínu.

Úlohou správneho súdu v preskúmvacom konaní bolo posúdiť, či správne orgány postupovali v súlade so zákonom a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Najvyšší súd v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že preskúmvané rozhodnutie bolo vydané v rámci samostatného personálneho konania, ktoré nemá charakter konania o trestnom obvinení.

Taktiež treba poukázať na to, že skutkový stav veci pokiaľ ide o konanie žalobcu neslučiteľné s výkonom štátnej služby policajta bol v danej veci bol dostatočne preukázaný.

Najvyšší súd k námietke žalobcu, že krajský súd neprihliadol na jednu zo základných zásad trestného konania a to na zásadu prezumpcie nevinu žalobcu a následne krajský súd nevykonával dodatočne dokazovanie uvádza, že táto je právne irelevantná a v súlade so svojou konštantnou judikatúrou (pozri bližšie napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 8Sžo/92/2009, sp. zn. 1Sžo/98/2008, sp. zn. 1Sžo/108/2008, sp. zn. 1Sžo/91/2008, sp. zn. 8Sžo/125/2008, 6Sžo/50/2012), zdôrazňuje, že konanie o prepustení zo služobného pomeru a trestné konanie sú

samostatnými konaniami s osobitnou právnou úpravou, pričom v konaní o prepustení zo služobného pomeru pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti nemožno vydanie rozhodnutia viazať a podmieňovať rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní. Kým v konaní o prepustení zo služobného pomeru postačí preukázanie porušenia služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, v trestnom konaní podmienkou rozhodnutia o uznaní viny je preukázanie spáchania skutku, ktorý má povahu trestného činu alebo prečinu. O prepustení policajta zo služobného pomeru teda rozhoduje príslušný nadriadený a tento si podľa zákona č. 73/1998 Z. z. vo veci robí vlastný úsudok a v samostatnom personálnom konaní rozhoduje nezávisle na výsledku trestného konania. Porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom teda nemožno podmieňovať spáchaním trestného činu, a na tomto základe účinne sa domáhať trestnoprávnej zásady prezumpcie neviny. Táto zásada platí v trestnom konaní a nie v konaní vo veciach služobného pomeru policajta.

K námietke nevykonania dôkazov krajským súdom najvyšší súd uvádza, že pre správny súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP) a že správny súd nie je súdom skutkovým a sám dokazovane zásadne nevykonáva.

K námietke použitia dôkazov z priestupkového konania treba poukázať na citované ustanovenie § 238 ods. 1 až 4 zákona č. 73/1998 Z. z., ktoré použitie takýchto dôkazov nevylučuje; rozhodujúce je, aby takéto dôkazy boli získané v súlade so zákonom (za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi). Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje i na to, že podľa obsahu administratívneho spisu, ktorého súčasťou je aj priestupkový spis, bol žalobca v konaní o prepustenie zo služobného pomeru riadne oboznámený s dôkazmi, bola mu daná možnosť vyjadriť sa a bol aj ústne vypočutý, pričom na svoju obranu neuviedol žiadne podstatné skutočnosti ani nenavrhol vykonať dôkazy vo svoj prospech, o čom svedčí i zápisnica o výsluchu žalobcu ako účastníka konania vo veci prepustenia zo služobného pomeru z 21. novembra 2008 (č. l. 19 administratívneho spisu).

K námietke žalobcu, že mu nebola preukázaná vina, najvyšší súd dáva do pozornosti, že účelom konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o prepustení žalobcu zo služobného pomeru nie sú otázky jeho viny alebo neviny, ale len otázka, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta zo služobného pomeru (pozri k tomu napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 366/06-9, sp. zn. III. ÚS 263/06-14, sp. zn. III. ÚS 345/04-11), keďže, ako e už tiež uvedené vyššie konanie o skončení služobného pomeru z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. je osobitným konaním vzťahujúcim sa na udržanie alebo skončenie služobného pomeru.

Žalovaný teda v predmetnom konaní rozhodoval už len o ďalšom trvaní služobného pomeru žalobcu. V samostatnom personálnom konaní pre rozhodnutie postačuje porušenie zákona, ktoré zákon predpokladá a stanoveným spôsobom postihuje.

I podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože žalobca konaním podrobne opísaným vyššie, služobnú prisahu a služobné povinnosti zvlášť hrubým spôsobom porušil tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby (k tomu pozri bližšie napr. rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 5Sžo/190/2010 či sp. zn. 6Sžo/238/2010).

Vecnú správnosť napadnutého rozsudku nemohla ovplyvniť ani námietka žalobcu nepreskúmateľnosti právneho názoru krajského súdu, podľa ktorého, „ak medzi dôkazy patrila aj znalecký posudok, zásada voľného hodnotenia dôkazov sa má použiť „obmedzene“ a že žalobcovi nie je zrejmé, čo mal krajský súd týmto na mysli, resp. na základe akého právneho predpisu sa má dospieť k tejto výnimke, nakoľko podľa už citovaného ustanovenia § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Záverom najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie, nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým - verejnoprávnym a po celou dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavení. Služobný pomer sa od pomeru pracovnoprávneho výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia - služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom - rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, zhodne s názorom krajského súdu, nevzhliadol ich nezákonnosť.

S poukazom na vyššie uvedené, považoval najvyšší súd námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, také ktoré nemohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, a preto postupom podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP napadnutý rozsudok potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.